

РЕШЕНИЕ

№ 10229

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 18.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **12725** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл. 172, ал. 5 вр. чл. 171 т. 1 б."з", "гг" от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Б. П., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ч., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-4332-005488 от 12.11.2025г., издадена от полицейски инспектор при ОПП- СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП– временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Релевират се доводи, че заповедта е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. По- конкретно се твърди, че в заповедта се съдържат различни твърдения, без да е посочена конкретната хипотеза на чл.171, т.1, б.з ГГ) от ЗДвП. В същото време в АУАН било посочено административно обвинение по чл.140, ал.1 от ЗДвП. Предвид това, мотивите били неясни, равнозначно на липса на мотиви, представляващо основание за отмяна на административния акт. Навежда доводи за нарушаване на принципа за съразмерност, заложен в чл.6 от АПК. Моли за отмяна на заповедта за ПАМ. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, се явява лично и с адв.Ч.. Поддържат жалбата по аргументи, изложени в нея. Позовава се на съдебна практика. Претендира присъждане на разноски по приложен списък.

Ответникът, полицейски инспектор при ОПП СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 05.11.2025г. срещу М. Б. П. е съставен Акт за установяване на административно нарушение АУАН № GA 3624512 затова, че на 05.11.2025г. около 13,05ч. управлявал МПС лек автомобил марка А. А4, рег. № 773М191 в [населено място] по бул. О. от бул. А. С. към ул.П. Н., като при проверка е установено, че МПС е с изтекла регистрация от 24.10.2025г.

На 12.11.2025г. въз основа на съставения АУАН GA № 3624512 е издадена обжалваната в настоящото производство ЗППАМ № 25-4332-005488, с която полицейски инспектор при ОПП-СДВР, на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП приложил спрямо жалбоподателя принудителна административна мярка- временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца, за това че на 05.11.2025г., около 13,05 ч. управлявал МПС лек автомобил марка А. А4, рег. № 773М191 в [населено място] по бул. О. от бул. А. С. към ул.П. Н., като при проверка е установено, че МПС е с изтекла временна регистрация от 24.10.2025г..

По делото е приета административната преписка и допълнително представени писмени доказателства от ответника по делото, свързани с компетентността на органа, издал оспорената заповед.

По делото е разпитана в качеството на свидетел майката на жалбоподателя- К. Д.. Същата описва случилото се, а именно, че в началото на м. ноември 2025 г. ѝ се обадил майстора, при когото се намирал автомобила, който ѝ казал, че трябва да го прибере, тъй като пречил. Свидетелката изпратила М., защото ѝ било невъзможно да излезе от работа. Същата потвърждава, че когато спрели за проверка жалбоподателя, се оказало, че са изтекли транзитните номера.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП и Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи в рамките на обслужваната територия. От своя страна, директорът на СДВР със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такава качество е издадена и оспорената заповед от полицейски инспектор към отдел Пътна полиция в СДВР, видно от приложената заповед на Директора на СДВР. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за

упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено, противно на доводите, наведени в жалбата. Следва да се има предвид още, че съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, например в съобщението до страните, или в друг документ към изпратената преписка. Процесната заповед съдържа препращане към съставения спрямо жалбоподателят АУАН, в който също е описано нарушението. В този смисъл процесната заповед е мотивирана в нужната степен.

Във връзка с възражението за непропорционалност на мярката, съдът съобрази следното:

ПАМ от вида на наложената се прилага, съгласно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, без значение дали установеното нарушение може да бъде квалифицирано впоследствие като престъпление с реализиране на наказателна отговорност по съответния ред. От значение за преценката по конкретното възражение е факта, че мерките целят осигуряване на безопасността по пътищата и в хипотеза в която компетентният орган установи обстоятелство от хипотезата на чл. 171 т. 1 б."з" "гг"от ЗДвП, същият е длъжен при условията на обвързана компетентност да приложи мярката – временно отнемане СУМПС на водача по отношение на който е установено посоченото обстоятелство. Охраняемият интерес по чл. 171 от ЗДвП, редом с другото, цели недопускане настъпване на други вредни последици- предотвратяване участието на нерегистрирани ППС в движението, с оглед ефектът на превантивност, който регистрационното производство гарантира по отношение техническа изправност и състояние на автомобила. Следва да се има предвид, че срокът на процесната мярка е определен в съответствие със закона, респ. при постановяване заповедта не е допуснато нарушение на принципа на съразмерност.

Процесното МПС е регистрирано с временно разрешение за движение, издадено на 24.09.2025г. и срок на действие – 1 месец. По силата на закона, срокът на действие на разрешителното изтича на 24.10.2025г., което е и изрично изписано върху него /л.20/. Жалбоподателят е спрял за проверка на 05.11.2025 г., т.е. 10 дни след тази дата. Нормата на чл. 171 т. 1 б."з" "гг"от ЗДвП е ясна и безусловна и същата създава задължение за конкретно поведение на водачите на МПС съответстващо на задължението на чл. 140, ал. 1 ЗДвП под риск от прилагане на ПАМ спрямо тях. В настоящият случай жалбоподателят е бил напълно наясно, че управлява МПС без регистрация и е следвало да съобрази поведението си с нормативните изисквания. Следва да се посочи, че наличието на временно разрешение за движение не представлява акт по регистрация на автомобил. Напротив – това разрешение се предоставя временно, като автомобила не се счита за регистриран, а единствено за подлежащ на регистрация. Например при износ при транзит, при временно пускане на спряно от движение МПС за отстраняване неизправност и прочее, хипотези изрично регламентирани в Наредба № I-45 от 24 Март 2000 г. на министъра на вътрешните работи/. Същото има временен характер и идва да обезпечи легалният статут на МПС- то за определен период от време. С изтичане на този срок възниква задължение за регистрация, респ. МПС-то се счита нерегистрирано, а фактът, че МПС-то е било с номера само предполага допуснато нарушение за задължението за връщане на временните номера в срок. След изтичане на този срок МПС се счита нерегистрирано в Република Б. и подлежи на самостоятелна регистрация.

Следва да се има предвид, че съдът не дискредитира показанията на свидетеля Д., въпреки индицията за заинтересованост като майка на жалбоподателя, доколкото същата описва

житейската ситуация на събитието, а именно причината, поради която се наложило М. Д. да управлява автомобила. Това обаче не променя крайния извод на съда относно законосъобразността на наложената ПАМ. За прецизност следва да се отбележи, че представеното съдебно решение е неотнормимо, тъй като касае наложена ПАМ при служебно прекратена регистрация поради липса на ЗГО, какъвто не е настоящия случай.

С оглед изложеното, съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 73 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. П., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-4332-005488 от 12.11.2025г., издадена от полицейски инспектор при ОПП- СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП– временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: